

ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς Κορίνθου.

Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματεσίου καὶ γραμματοπημάτων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ, (μετὰ εἰκόνα): μυθιστορία Ἐρνέστου Λωδὲ, μεταφραστὴς ΤΟΠΥ — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΩΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουρᾶ (Συνέχεια). — ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΝ ΑΝΤΙΔΙΑΣΙ, ἄκθρημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτὰς

Ἐν Ἀθήναις: πρὸς δ' αὖ τὰς ἑκατέρωθεν ἑν τῷ ἔκδοτε καὶ πρὸς τὸν Ἐ. Ρωσσὸν δουλομαστὴν ΦΛΑΥΑ προσηγορεύεται ἔκδοτος.

Μὴ προχωρῆς τρελλόπαιδον. (Σελ. 377).

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΛΩΔΕ

[Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Μ' ὄλον τὸ μῖσος, ὅπερ ἠσθάνετο διὰ τὸν ἀνακρίτην καὶ διὰ πᾶν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτόν, ἠσθάνθη ἐν τούτοις εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς θελκτικῆς ἐκείνης γυναίκας, ἥτις ἤρχετο μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου, ἵνα τὸν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀβύσσου, εἰς ἣν εἶχε πέσει.

— Χθές, ἤρκεσε νὰ σὲ ἴδω εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συζύγου μου, καὶ νὰ μάθω ὅτι ἦ-

Σαλβιέττη ἦτο θυγάτηρ σου, ἵνα πεισθῶ ὅτι δὲν τὴν ἐφόνευσες.

— Εἶν' ἀληθές, κυρία, εἶν' ἀληθές! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης. Οὐδέποτε πατὴρ φονεῖε τὸ τέκνον του. Ὁ ἀνακρίτης εἶπεν ὅτι ἠθέλησα νὰ τὴν τιμωρῶ διὰ τὸ παράπτωμά της, καὶ νὰ καλύψω διὰ τοῦ θανάτου τὴν ἀτίμωσιν, ἣν ὑπέστη. Ἀλλὰ μήπως ἡ καρδιά τοῦ πατρὸς δὲν εἶναι πλήρης οἴκτου; Ἄλλως τε εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ τὴν τιμωρῶ, ἐγώ, ὅστις οὐδέποτε τὴν ἀνεγνώρισα ὡς θυγατέρα μου, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν προφυλάξω ἀπὸ τῶν πειρασμῶν; Ἄ! κυρία, εἶμαι ἄθῳρος!

— Δὲν ἀμφέβαλλον καὶ διὰ τοῦτο ἦλ-

θον, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Σαραμί. Ἄλλως τε, εἶδον τὴν Σαλβιέττην καὶ τὴν ἠγάπησα, χωρὶς πολὺ νὰ τὴν γνωρίσω.

— Ἠγαπάτε τὴν θυγατέρα μου. Σεις! ἀνέκραξεν ὁ ἐπαίτης.

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ἡ Ἰουλιέττη τῷ διηγήθη τὰς βραχείας σχέσεις, ἃς ἔσχε μετὰ τῆς νεκρᾶς, καὶ τῷ ἐπανελάβε τούς λόγους, οὓς τῇ εἶπεν ἡ Σαλβιέττη τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὴν εἶδε διὰ τελευταίαν φοράν.

Χεῖμαρρος δακρῶν κατέκλυσε τὸν Ἰωάννην. Ἄλλ' αἰφνης ἰδέα τις διήλθε τοῦ νοός του καὶ εἶπεν:

— Ὁ σύζυγός σας λοιπὸν συνήντησε

τὴν θυγατέρα μου; τὴν ἐγνώριζε; τὴ ὠμίλησε;

— Ναι, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν κατελήφθημεν ὑπὸ καταϊγίδος εἰς τὰ περίεξ τῆς γεφυρας τοῦ Γάρδωνος.

— Οὐδὲν περὶ τούτου εἶπε, διενεῖτο ὁ ἐπαίτης. Ἄπεκρυψε τὴν συνάντησιν ταύτην. Διατί;

Καὶ αἱ ὑπόνοιαι τοῦ ἐδιπλασιασθήσαν, αὐξηθεῖσαι ἔτι καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅπερ ἀπεκάλυπεν αὐτῷ ἡ ἀφήγησις τῆς κυρίας Σαραμί, ὅτι ἡ Σαλβιέττη, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς τῆς, κατετρύχετο ὑπὸ τύψεων, ἀς ὡμολόγει μὲν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἀλλ' ἠρνεῖτο νὰ τῇ εἶπῃ τὴν αἰτίαν. Ἐν τῇ ἀφήγησει τῆς κυρίας Σαραμί ὑπῆρχον φράσεις μεταβάλλουσαι τὰς ὑπονοίας τοῦ Ἰωάννου εἰς βεβαιότητα. Ἡ Σαλβιέττη εἶπεν εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶδεν αὐτὴν διὰ τρίτην καὶ τελευταίαν φοράν:

«— Εἶμαι πολὺ ἔνοχος ἀπέναντί σας. Ἄν ποτὲ μάθητε διατί, συγχωρήσατέ με. Μὲ ἠπάτησαν.»

Ὅποιον παράπτωμα, ὁποῖαν ἀπάτην ὑπαινίσσετο ἡ Σαλβιέττη, ἂν μὴ τὴν ἀποτρόπαιον κατάστασιν τῆς, οὐσα ἐρωμένη ἐγγάμου ἀνδρός, πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ ὁποίου δὲν ἔτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα, καὶ τὸ ψεῦδος, ὅπερ ὁ ἐραστῆς τῆς δὲν εἰδιστασε νὰ τῇ εἶπῃ βεβαιῶν αὐτὴν, ἵνα ευκολώτερον τὴν διαφθεῖρῃ, ὅτι ἦτο ἀγαμος;

— Ὦ! μίαν ἀπόδειξιν! μίαν ἀπόδειξιν καὶ οὐδὲν ἄλλο! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰωάννης.

— Διεβεβαίωσα τὸν σύζυγόν μου περὶ τῆς ἀθωότητός σου, ὑπέλαβεν ἡ Ἰουλιέττη, καὶ θὰ ἐπιτοῦα περ' αὐτοῦ τὴν ἀποφυλάκισίν σου. Ἐπιθυμῶ μόνον ἀπὸ καρδίας νὰ τῷ ἀποδείξω ὅτι δὲν ἠπατήθη καί, πρὸς τοῦτο, πρέπει νὰ με βοηθήσῃς νὰ ἀνακαλύψω τὸν ἀληθῆ ἔνοχον.

— Πῶς! ὑμεῖς, θέλετε!

— Τὸ θέλω. Αὐριοὶν θὰ ἐξέλθῃς τῆς φυλακῆς. Ἀμέσως θ' ἀρχίσῃς τὰς ἐρεῦνας σου πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ φονέως. Θὰ σοὶ χορηγήσω τὰ ἀναγκαῖα τῆς συντηρήσεώς σου μέσα, καὶ ἀπὸ κοινοῦ θὰ ἐκπληρώσωμεν τὸ ἔργον, ὅπερ θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς σέ μὲν νὰ ἐκδικήσῃς τὴν φονευθεῖσαν θυγατέρα σου, εἰς ἐμὲ δὲ νὰ ἀποδείξω εἰς τὸν σύζυγόν μου ὅτι τὸ προαίσθημα, ὅπερ ἀρύεται ἡ γυνὴ ἐκ τῆς καρδίας, ὀδηγεῖ ἀσφαλέστερον εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας ἢ ἡ λεπτοτέρα ὀξυδερκεία τῶν δικαστῶν. Δέχεσθαι;

— Δέχομαι, ἀπήντησεν ὁ ἐπαίτης καὶ τοῦ λοιποῦ ἢ πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶναι ἀπεριόριστος. Εἰς πᾶσαν δύσκολον περίστασιν, εἰς πᾶν κίνδυνον, μὴ λησμονήσητε ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του δι' ὑμᾶς. Εἶμαι γέρον, ἀλλ' ἀξίζω περισσότερον νέου.

— Ἐυχαριστῶ, εἶπεν ἡ κυρία Σαραμί μετὰ χαριεντος μειδιήματος.

Τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς πρωτῆς, ὁ ἐπαίτης ἀπεφυλακίσθη. Χάρης εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τῆς κυρίας

Σαραμί, ἀπέβαλλε τὸ ῥάκη αὐτοῦ καὶ ἐνεδύθη θερμότερα ἐνδύματα. Ἐνδεδυμένος, οὐχὶ πλέον ὡς μοναχός, ἀλλ' ὡς χωρικός, κόψας τὴν μακρὰν λευκὴν αὐτοῦ γενειάδα, ἵνα μὴ εὐκόλως ἀναγνωρίζεται, ἀπῆλθε τῶν Νίμ, χωρὶς ὁ κυρίως Σαραμί νὰ τον εἶδῃ οὕτω μεταμορφωθέντα.

Ἦτο ἡ τετάρτη, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἡμέρα μετὰ τὸν θάνατον τῆς Σαλβιέττης.

Εἰς τὴν ἰσόγειον αἰθουσαν τῆς ἐπαυλεως, ἐνθα ἡ ἀτυχὴς κόρη τόσον ἀσπλάγχνως ἐφρονεῖτο, ὁ γέρον Κομβρέ, ἡ σύζυγός του καὶ ὁ Κανσέλ, ὁ ὑπηρέτης, ἐκάθηγον περὶ τὴν τράπεζαν καὶ ἐγευματίζον. Ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν διεκρίνετο βαθεῖα μελαγχολία. Ἐτρωγον σιωπηλοί, ὡς εἰ διετέλουν ἔτι ὑπὸ τὸ ἀχθος τῆς σκληρᾶς καὶ δεινῆς συγκινήσεως, ἣν ὑπέστησαν.

Ὁ ἀγρότης καὶ ἡ σύζυγός του, ἐν διαστήματι τεσσάρων ἡμερῶν, ἐφάνησαν γηρασάντες κατὰ δέκα ἔτη. Ἠγάπων τὴν Σαλβιέττην ὡς τέκνον των, καὶ ἡ καρδία αὐτῶν ἐπαρᾶσατο ἐκ τῆς αἰφνιδίως ἀπωλείας, ἣν ὑπέστησαν, ἔτι δὲ μᾶλλον ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ἀπαισίτου ἐκείνου θανάτου.

Ἡ ἑπαυλις ἐκείνη, ἐν ἣ ἕζον πρό πολλῶν ἐτῶν καὶ ἀφ' ἧς ὁ ἰδιοκτῆς οἰκτωφερόμενος, δὲν ἐξεδιδῶεν αὐτοὺς ἰδονότοι βραχίονές των δὲν ἐπήρχον πλέον διὰ τὴν καλλιέργειαν, τὰ δὲ εἰσοδήματα δὲν τῷ ἐπληρόνοντο τακτικῶς, ἡ ἑπαυλις αὐτῇ, ἡ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προσφιλῆς αὐτοῖς, κατέστη μισητῇ.

Ἐσκέπτοντο ν' ἀπέλθωσιν ἐκεῖθεν, νὰ περισυρᾶξωσι τοὺς μικροὺς αὐτῶν πόρους, καὶ νὰ ζητήσωσιν ἀλλαχού καταφύγιον, μὴ θέλοντες νὰ ζῆσωσι μόνον εἰς τὴν ἑπαυλὴν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἡ Σαλβιέττη ἐκάλυπε διὰ τῶν μειδιημάτων καὶ τῶν θελγῆτρων τῆς καὶ ὅθεν διερχόμενοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, τὴν ὠνόμαζον: *ὡ οἰκία τοῦ ἐγκλήματος*, ποιοῦντες τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦσαν παραδεδωμένοι εἰς θλιβερὰς σκέψεις. Ἡ πενήθυσα αὐτῶν καρδία ἦτο ἀπελπίς. Εἶχον τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν πᾶσα καταστροφὴ οὐ μόνον ἀποθνήσκει ἀνεπανόρθωτος, ἀλλ' ἀφήσιν ἔτι ἀπαρηγορήτους τοὺς ὑπ' αὐτῆς προσβαλλομένους.

Αἴφνης ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἀνθρωπός τις ἐφάνη ἐπὶ τῆς οὐδοῦ.

Ἦτο γέρον ἐνδεδυμένος ὡς χωρικός δι' ἀναξυρίδος ἐκ λινοβαμβακίνου λευκοφαίου ὑφάσματος, ἐπενδύτου τοῦ αὐτοῦ χρώματος καὶ χονδροῦ μαλλίνου ἐπανωφορίου, ἐφόρει δὲ πλινέκ δέρματος ἀλώπεκος. Ἐκράτει βακτηρίαν ἵνα βοηθῆται βραδίῳν καὶ ὅπως στηρίξῃ τὸ κεκυρτωμένον ἀνάστημα του. Ἡ λευκὴ κόμη του ἦτο βαθέως κεκομμένη. Τὸ ὄλωσ ἐξυρισμένον πρόσωπόν του ἦτο ἐρρυτιδωμένον ὡς πεπαλαιωμένη μεμβρὰν, ἡ δὲ χροιά του ὑπέρυθρος ἐκ τῶν καυστικῶν προσβολῶν τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀνέμου.

— Τί ζητεῖς; ἠρώτησεν ὁ Κομβρέ.

— Καλοὶ ἄνθρωποι, ἀπήντησεν ὁ ἀγνωστος, κρυόνω καὶ πεινῶ.

— Ἐμβ. Κάθησε ἔμπρος εἰς τὴν φωτιὰ. Γυναῖκα, φέρε ἕνα πιάτο σούπα.

Ὁ ἀγνωστος ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Κομβρέ, εἰσῆλθεν, ἐκλείσεν ὀπισθέν του τὴν θύραν, ἐξεδύθη τὸ ἐπανωφορίον του καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἑστίαν. Ἐθήκων μεταξύ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν του πινάκιον ἐξ ἀργίλλου πλήρες ζωμοῦ, κοχλιάριον ἐκ κασιτέρου καὶ ἤρξατο τρώγων.

Οὐδεὶς προσεῖχεν εἰς αὐτόν. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαυλεως ἐπανεπέσαν εἰς τὴν ἀπαθειαν καὶ τὴν μελαγχολίαν των καὶ οὐδὲ κἄν τὸν ἠτένιζον.

— Εἶσθε μελαγχολικοί, πολὺ μελαγχολικοί! εἶπε μετὰ τινος στιγμᾶς ὁ Ἰωάννης.

Δὲν τῷ ἀπήντησεν. Ἐγερθεὶς τότε προχώρησε πρὸς τὸν ἀγρότην καὶ τῷ εἶπε:

— Κομβρέ, δὲν με ἀναγνωρίζεις;

Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκείνης ὁ Κομβρέ ἀνεσκίρτησεν. Ἠγείρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρησε τὸν ἐπισκέπτην. Εἶτα ἐγειρόμενος αἶφνης:

— Ὁ Ἰωάννης! ἀνέκραξεν. Ἐξῆλθες ἀπὸ τὴν φυλακὴν.

— Ναι, ἡ κατ' ἐμοῦ κατηγορία ἦτο ἀβάσιμος· ἡ ἀθωότης μου ἀπέδειχθη καὶ με ἀπεφυλάκισαν.

— Ἄλλὰ πῶς εἰσαι ἐνδυμένος, διατί ἐξυρίσθης;

— Μετεβλήθην πολὺ, δὲν ἔχει οὕτω; Τὸ ἔπραξα, διότι δὲν θέλω νὰ ἀναγνωρισθῶ εἰς τὸ μέρος τοῦτο. Δὲν εἶμαι πλέον ἄγιος, οὐδὲ μάγος, οὐδὲ ἐπαίτης. Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἀπέθανε, καὶ ἀντ' αὐτοῦ βλέπεις πατέρα, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία αἰμάσσει, καὶ ὅστις ὥρκισθη νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν φονέα τοῦ τέκνου του.

— Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια; ἠρώτησεν ἡ Κομβρέττη, λαμβάνουσα μέρος εἰς τὴν συνδιαλέξειν. Δὲν εἶπες ψεῦμα; ἡ Σαλβιέττη ἦτο κόρη σου;

— Ἐσπέραν τινα, ἐγὼ τὴν ἀπέθεσα πρὸ τῆς θύρας σας, ἐξ μῆνας μετὰ τὴν γέννησίν τῆς. Ἡ μήτηρ τῆς ἀπέθανε καὶ δὲν ἠδυνάμην ἐγὼ νὰ ἔχω τὴν φροντίδα τοῦ παιδίου. Τὸ ἐνεπιστεύθη εἰς σας, γνωρίζων ὅτι εἰς τὰς χεῖράς σας θὰ ἦτο εὐτυχῆς. Σὰς ἐστολεκα πολλὰκις βοηθείας καὶ ἐχαίρων βλέπων ὅτι δὲν ἠπατήθη εἰς τὰς προβλέψεις μου, καὶ ὅτι τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς πατρικὰς χεῖρας. Δι' ὅτι ὑπὲρ αὐτῆς ἐπράξατε ἐστὲ εὐλογημένοι.

Ἐπεκράτησε βραχεῖα σιωπή.

Πάντες ἐκλαίον καὶ ἔκυπτον τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῷ μέγεθος τῆς φοβερᾶς ἀπελπίσεως.

— Ἀκουσον, Κομβρέ! εἶπεν αἴφνης Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης.

Ὁ ἀγρότης ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν καὶ ἀντήλλαξαν χαμηλοφώνως τοὺς ἐξῆς λόγους:

— Ἡ κηδεὶα τῆς Σαλβιέττης ἐγένετο, δὲν ἔχει οὕτω;

— Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπὸ τὰν φόνον.

— Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἠκολούθησαν.

— Ποῦ ἐνεταφιάσθη τὸ προσφιλὲς μοι τέκνον;

